

ΕΤΟΣ 58ον

31 Ὀκτωβρίου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 44 (2996)

Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ ΚΑΙ ΤΑ ΕΓΚΟΣΜΙΑ ΑΓΑΘΑ

Ἀσφαλῶς, ἡ σημερινή εὐαγγελική παραβολή τοῦ πλοῦσιου καί τοῦ φτωχοῦ Λάζαρου δέν ἀπαντᾷ στό πρόβλημα τῆς θεοδικίας. Δέν κρίνει, δέν ἀξιολογεῖ καί δέν ἐρμηνεύει τά οικονομικά καί κοινωνικά μεγέθη τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Ἦ ἀλλήλωστε, ὁ πλοῦτος καί ἡ φτώχεια δέν εἶναι αὐτά καθ' ἑαυτά κριτήρια γιά τόν Θεό. Ἐστιάζει, ὅμως, τήν προσοχή μας στήν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, στή σχέση του μέ τόν Θεό, στή σχέση του μέ τά ὑλικά ἀγαθά καί στήν εὐθύνη τῆς διαχείρισής τους.

Ὁ κίνδυνος τῆς ἐξάρτησης ἀπό τά ὑλικά ἀγαθά

Τό πρόβλημα τῆς παραβολῆς δέν εἶναι ὅτι ὑπῆρχε ἕνας πλούσιος καί ὁ φτωχός Λάζαρος. Ἀναριθμητοί πλούσιοι καί φτωχοί ὑπῆρχαν καί θά ὑπάρχουν ὅσο διακεῖ τό παρερχόμενο σχῆμα τοῦ κόσμου μας, οἱ ἀμαρτωλές οικονομικές του δομές καί οἱ ἀδίκες κοινωνικές του συνθήκες. Τό πρόβλημα εἶναι ὅτι σέ κάθε ἐποχή οἱ πλούσιοι συνήθως ἀδιαφοροῦν γιά τούς φτωχοῦς. Ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς δέν ἔχει ὄνομα, γίνεται ἀπρόσωπος μέσα στήν ἀδιαφορία του γιά τόν ἄλλον ἀνθρώπο. Ἦ ἴσως, βέβαια, νά μήν τόν ἐκμεταλλεῖται, νά μήν τόν ἀδικεῖ, ὅμως τόν ἀγνοεῖ καί τόν περιφρονεῖ καί αὐτό εἶναι τό ἴδιο ἐπιλήψιμο. Ζεῖ σάν νά μήν ὑπάρχει ὁ φτωχός πού ἔχει ἀνάγκη ἀπό τή βοήθειά του. Ὁχυρωμένος μέσα στά πλοῦτη του, ἔχει τήν ψευδαῖσθηση καί τήν αὐταπάτη ὅτι μέ τά ἀγαθά του καί τά δικά του ἀνθρώπινα στηρίγματα θά ἐξασφαλίσει μιᾷ ζωῇ εὐδαιμονίας. Μιά τέτοια πίστη παγιδεύει τόν ἀνθρώπο σ' ἕνα ὑπαρξιακό ψέμα καί ἔτσι χάνει τό νόημα τῆς ζωῆς.

Ἡ ἐπίμοχθη καί ἀγωνιώδης προσπάθεια γιά τήν ἀπόκτηση καί τή χρήση τῶν ἀγαθῶν πού θά τοῦ προσφέρουν εὐτυχία δέν ἀποδίδει τόν ἀναμενόμενο καρπό. Ὅποιος ἐπιδιώκει μέ αὐτό τόν τρόπο νά στηρίξει τή ζωή του τή χάνει ὀρι-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. στ' 19-31)

Ἡ «δέσμευση» τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐνθροπὸς τις ἦν πλούσιος, καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον, εὐφραϊνόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς. Πτωχὸς δέ τις ἦν, ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἠλκωμένος, καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλκη αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος, καὶ ἐτάφη. Καὶ ἐν τῷ ἅδῃ ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὄρα τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με, καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ. Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· Τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακὰ· νῦν δὲ ὧδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾷσαι. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, μεταξύ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐντεῦθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκείθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν. Εἶπε δὲ· Ἐρωτῶ οὖν σε, Πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου· ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφούς, ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου. Λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· Ἐχουσι Μωϋσέα καὶ τοὺς Προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν. Ὁ δὲ εἶπεν· Οὐχί, Πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῇ πρὸς αὐτούς, μετανοήσουσιν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Εἰ Μωϋσέως καὶ τῶν Προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ, πεισθήσονται.

στικά. Μιά τέτοια ἀντίληψη εἶναι ματαιοπονία καὶ παταγῶδης ἀποτυχία, πού τὴν πληρῶνει κάποτε μέ τὴν ψυχὴ του, γιατί «ὁ πεπορθῶς ἐπὶ πλοῦτῳ οὗτος πεσεῖται». Τὰ ἀναποδογυρίσματα τῆς ζωῆς εἶναι ἀπρόβλητα καὶ οἱ παραχωρήσεις τοῦ Θεοῦ ἀνερμήνευτες. Ἔρχονται, ῥοιπόν, στιγμές πού οἱ γίνινες βεβαιότητες (ἀγαθὰ, περιουσίες, ἐπενδύσεις καὶ κάθε ἐγκόσμιο στήριγμα) ἐκμηδενίζονται καὶ οἱ ἐκπληξίσεις γίνονται τραγικές. Τότε ἡ αὐτάρκεια καὶ ἡ αὐτοπεποίθησι ἀπογυμνώνονται καὶ διαψεύδονται. Γιατί ἡ βεβαιότητα καὶ ἡ ἀσφάλεια δὲν εἶναι αὐτὸ πού νομίζουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ αὐτὸ πού ἀποκαλύπτει ὁ Χριστὸς στὸ Εὐαγγέλιό Του. Ὁ ἄνθρωπος διασώζεται στὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, στὸ μυστήριό τῆς αἰωνιότητος.

Ἡ σχέση μας μέ τὸν Θεό

Ἡ περίπτωση τοῦ φτωχοῦ Λάζαρου φανερώνει μιά σχέση δυνατῆς ἐμπιστοσύνης στὸν Θεό. Δέν ἐγκωμιάζεται ἡ φτώχεια του, ἀλλὰ ἡ ἀρετὴ του. Μέσα σὶς στερήσεις καὶ τίς ἄθλιες συνθήκες τῆς ζωῆς του, δέν διαμαρτύρεται πού ὑποφέρει. Ἡ καρτερικὴ ὑπομονὴ του στὸ σκληρὸ καὶ ἄδικο πρόσωπο τῆς ζωῆς δέν εἶναι ἀδυναμία καὶ παθητικότητα, ἀλλὰ δύναμη πού ἀντέχει χτυπήματα. Ἀπαλ-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπε ὁ Κύριος: «Κάποτε ὑπῆρχε ἓνας πλούσιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐφοροῦσε πορφύραν καί λινά ἐνδύματα καί ἐζοῦσε καθημερινῶς μέσα σέ μεγάλην πολυτέλειαν. Κοτὰ εἰς τήν πύλνν του ἦτο ξαπλωμένος ἓνας πτωχός, ὀνομαζόμενος Λάζαρος, γεμάτος πληγές, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσε νά χορτάσῃ ἀπό τά ψίχουλα πού ἐπεφταν ἀπό τό τραπέζι τοῦ πλουσίου. Ἀκόμη καί τά σκυλιὰ ἐσυνειθίζαν νά ἔρχονται καί νά γλύφουν τίς πληγές του. Συνέβη δέ νά πεθάνῃ ὁ πτωχός καί νά φερθῆ ἀπό τοὺς ἀγγέλους εἰς τόν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ. Ἐπέθανε δέ καί ὁ πλούσιος καί ἐτάφη. Εἰς τόν ἄδην, ὅπου ἐβασανίζετο, ἐσῆκωσε τά μάτια του καί βλέπει ἀπό μακρυὰ τόν Ἀβραάμ καί τόν Λάζαρον εἰς τοὺς κόλπους του. Καί ἐφώνησε καί εἶπε, “Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησέ με καί στείλε τόν Λάζαρον νά βουτήξῃ τήν ἄκρη τοῦ δακτύλου του σέ νερό καί νά δροσίσῃ τήν γλώσσά μου, διότι ὑποφέρω μέσα σ’ αὐτήν τήν φλόγα”. Ἀλλ’ ὁ Ἀβραάμ εἶπε, “Παιδί μου, θυμήσου ὅτι σὺ ἀπῆλυσες τά ἀγαθὰ σου εἰς τήν ζωὴν σου ὅπως καί ὁ Λάζαρος τά κακὰ τώρα ὅμως αὐτός ἐδῶ παρηγορεῖται καί σὺ ὑποφέρεις. Καί ἐκτός ἀπό ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει μεταξύ μας ἓνα μεγάλο χάσμα ὥστε νά μὴ μποροῦν νά περάσουν ἐκεῖνοι πού θέλουν νά διαβοῦν ἀπ’ ἐδῶ σ’ ἐσᾶς, οὔτε οἱ ἀπ’ ἐκεῖ σ’ ἐμᾶς”. Τότε εἶπε, “Σέ παρακαλῶ λοιπόν, πατέρα, νά τόν στείλῃς στό σπίτι τοῦ πατέρα μου, διότι ἔχω πέντε ἀδελφούς, νά τοὺς νοθεύσῃ, διὰ νά μὴ ἔλθουν καί αὐτοὶ εἰς τόν τόπον αὐτὸν τῶν βασάνων”. Λέγει εἰς αὐτόν ὁ Ἀβραάμ, “Ἐχουν τόν Μωϋσῆν καί τοὺς προφῆτας, ἄς τοὺς ἀκούσουν”. Αὐτὸς δέ εἶπε, “Ὅχι, πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλ’ ἐάν κάποιος ἀπό τοὺς νεκροὺς πάν σ’ αὐτοὺς, θά μετανοήσουν”. Ἀλλ’ ὁ Ἀβραάμ τοῦ ἀπάντησε, “Ἐάν δέν ἀκούνε τόν Μωϋσῆν καί τοὺς προφῆτας, δέν θά πεισθοῦν καί ἂν ἀκόμη ἀναστηθῆ κάποιος ἀπό τοὺς νεκροὺς”».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀνωϊιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἰαγμένος ἀπό συμπλέγματα κατωτερότητας, δέν ζηλεύει καί δέν φθονεῖ τόν πλούσιο, πού ἀπολαμβάνει μιὰ ζωὴ πού αὐτὸς στερεῖται. Δέν ἀντιδρᾷ βίαια, γι’ αὐτὸ καί δέν ζητᾷ νά ἀρπάξῃ αὐτὸ πού δέν ἔχει. Μέσα στήν ἐξαθλίωση καί τὴ δυστυχία του, δέν στρέφεται ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καί τῆς σκληρότητας τῶν ἀνθρώπων. Στηριζέει τήν ἐλπίδα του σέ Ἐκεῖνον, γιὰ νά ὑπερνικήσει τήν ἐγκατάλειψη, τήν περιφρόνηση καί τήν ἀναληγσία τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὁποία ἦταν πράγματι τρομακτική: «ἀλλῆ καί οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔληκα αὐτοῦ», ἀκόμη καί τά σκυλιὰ ἔρχονταν καί ἔγλειφαν τίς πληγές του. Ὁ Λάζαρος γίνεται γιὰ ἐμᾶς ὁ τύπος ἐκεῖνος τοῦ ἀνθρώπου πού ἀπαγκιστρωμένος ἀπό τὰ ὑλικά ἀγαθὰ τῆς ζωῆς πέφτει στήν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐλεύθερος ἀπ’ ὅλα ἐκεῖνα πού ὅταν μᾶς λείψουν μᾶς ὀδηγοῦν στὴ διεκδίκηση, στήν ὀργή, στὴ βία καί τελικὰ στήν ἀπόγνωση.

Ἄγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ ὀρθὴ καί ζωντανὴ σχέση μας μέ τόν Θεό μᾶς βοηθᾷ

31 Ὀκτωβρίου 2010: ΚΥΡΙΑΚΗ Ἐ΄ ΛΟΥΚΑ
Στάχυος, Ἀπελλοῦ κ.λπ. ἐκ τῶν 70 (α΄ αἰ.). Ἐπιμάχου μάρτυρος († 250). Νικολάου
νεομάρτυρος τοῦ ἐν Χίῳ († 1754).

Ἦχος: πλ. β΄ – Ἐωθινόν: Α΄ – Ἀπόστ.: Ἐφες. β΄ 4-10 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιστ΄ 19-31.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 7 Νοεμβρίου, Ζ΄ Λουκᾶ.
Ἀπόστολος: Ἐφες. β΄ 14-22 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ν΄ 41-56.

νά ἐλευθερωθοῦμε ἀπό τή φυλακή τοῦ ἐγκεντρισμοῦ καί τῆς ἀδιαφορίας μέ-
σα στήν ὁποία πνιγόμαστε. Ὁ πλοῦτος ἢ ἡ φτώχιά μας, ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία
μας δέν εἶναι μόνο εὐμετάβλητες καταστάσεις ζωῆς, εἶναι καί εὐκαιρίες, γιά νά
συνειδητοποιοῦμε ὅτι δέν μποροῦμε νά ζήσουμε μόνο γιά τόν ἑαυτό μας, γιατί
αὐτό εἶναι ἡ καταδίκη μας καί ὁ θάνατός μας. Τό ἐπιβεβαιώνει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός
μέ τόν παραβολικό λόγον τοῦ πλοῦσιου, πού ξέχασε τόν φτωχό Λάζαρον καί
ἔχασε τόν πραγματικό του ἑαυτό καί τή σωτηρία του.

Ἄρχιμ. Ν. Κ.

ΕΞΗΝΘΗΣΕΝ Η ΕΡΗΜΟΣ τοῦ Καθηγητοῦ Π.Β. Πάσχου

Θαυμαστές ἱστορίες τῶν μεγάλων Ἀσκητῶν τῆς Αἰγύπτου. Ἀπό τόν ἀββᾶ Ἰωάννη
τόν προφήτη, τόν ἀββᾶ Ἀπολλῶ, τόν ἀββᾶ Παφνούτιο, τόν ἀββᾶ Κόπρη κ.ἄ.

᾽Εκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Στό νέο Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Παρακολουθήστε καθημερινά: 1) «**Ὡρα 11 πρωινή**» (ἐκκλ/κά θέματα) στίς 11:00
2) «**Γνωριμία μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη**», στίς 16:00
3) «**Τή μουσική τῶν ἀγγέλων**» (Βυζαντινή μουσική) στίς 17:00
4) «**Τήν ἱστορία μας**» στίς 21:30
5) «**Ραδιοφωνική Βιβλιοθήκη τοῦ 89,5**» (ἀνάγνωση πατερικῶν,
ἱστορικῶν καί λογοτεχνικῶν κειμένων) στίς 23:00.
Περισσότερα: www.ecclesia.gr

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς
«Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ
Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ. 2) Κά-
θε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό
Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀτικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὀμιλεῖ
ἕνας ἀπό τούς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου
Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν
διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr